

ת"פ (ירושלים) 23-01-23 - מדינת ישראל נ' מוחמד מיזערו

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 23-01-23 73275 מדינת ישראל נ'
מיזערו (עוצר)

לפני כבוד השופט אברהם רובין

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוחמד מיזערו

גזר דין

1. העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע על יסוד הודהתו בעובדות כתוב אישום מתקן, במסגרת הסדר טיעון פתוח, בביצוע העבירות שלහן: סחיטה באזומים בצוותא- עבירה לפי סעיפים 428 ו- 29ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין"); נשיאת נשך - עבירה לפי סעיפים 144(ב) ו- 28(ב) לחוק העונשין; ירי מנשך חם - עבירה לפי סעיפים 340א(ב)(1) ו- 29(ב) לחוק העונשין; חבלה בمزיד - עבירה לפי סעיפים 413ה ו- 29(ב) לחוק העונשין; שינוי זהות של רכב או של חלק רכב - עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין.

2. על פי האמור בכתב האישום המתקן, עובר ליום 29.12.22 קשר הנאשם יחד עם אחרים שזהותם איננה ידועה למאשימה (להלן - "האחרים"), קשר לשחות את המטלון על רקע כספי (להלן - "התכנית"). לצורך קידום התכנית הצעיד הנאשם ביום 29.12.22 במקונית מסווג טויפטה קורולה (להלן - "הטויפטה"), וכן הצעידו הנאשם והאחרים באקדח. בהמשך אותו יום שינה הנאשם את מספר הרכב בלוחית הרישוי של הטויפטה, זאת באמצעות איזולירבנד שחור, כך שלא ניתן יהיה לאתר את הרכב. בשעה 13:00 של אותו היום התכנסו הנאשם, שניים מהאחרים ואדם בשם עללא בדירתו של الآخرן, ובשעה 14:00 יצאו הנאשם ושני האחרים לדרךם לשם ביצוע זממם, זאת לאחר שקיבלו מאדם שזהותו איננה ידועה למאשימה, הודעה לפיה המטלון "הגיע למקום" - קלשון כתוב האישום. הנאשם ושני האחרים יצאו לדרךם ברכבת הטויפטה כשברשנותם אמורים לכיסוי פניהם וידיהם, ואקדח טיעון בתחמושת שהיה במכנסיו של אחד מהמערדים. הנאשם היה מודע לכך שאותו אחר מחזיק ונושא עמו אקדח. הנאשם והאחרים הגיעו לחניה הסמוכה לרחוב א-זהרה 6, הצופה לעבר

צומת הרחובות א-זהרה ודב יוסף, שם המתו השלולה ברכב הטיוויטה כהם מוכנים לביצוע התכנית. בשעה 15:17 לערך הגיע המתлон ברכבו לצומת האמורה והמתין בה ברמזור. אז, נסעו הנאשם ושני האחרים לעבר הצומת, תוך שהם עקפו בדרךם קו הפרדה רצוף ונסעו בנתיב הנסעה הנגדי, זאת כדי לעקוף טור של כלי רכב שהמתינו לשינוי האור ברמזור. בסיוםו של מהלך זה הנאשם ושני האחרים חסמו את הצומת ואת רכבו של המתلون שעד ראשון ברמזור. בהמשך לכך, שניים מבני החבורה יצאו מהרכב כאשר אחד מהשניים, שאיננו הנאשם, החזיק באקדח וירה באמצעותו לעבר רכב המתلون ממרחק קצר, תוך שהוא התקדם לעבר דלת הנהיג, ואילו השני התקדם לעבר דלת הנוסע, הכל במטרה להניע את המתلون למסור את כספו. בתגובה למתרחש עליה המתلون עם רכבו על אי תנועה, עקף את רכב הטיוויטה של הנאשם והאחרים, ונמלט מהמקום, בעודו אחר עמו האקדח ירה לעברו שתי יריות נוספות שפגעו בחלקו האחורי התיכון של רכבו. הנאשם והאחרים נמלטו מהמקום ונסעו במהירות מהמקום. לאחר מכן נפגש הנאשם עםUltra הנזcker לעיל, עדכן אותו כי רכב הטיוויטה נתפס על ידי המשטרה, והוא הודה לו לזרוק את כרטיס הסים שברשותו. Ultra זר크 את הכרטיס כפי שהוא לו הנאשם.

בigin מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות שפורטו לעיל.

3. תסקרים

בעניינו של הנאשם לא התבקש תסקירה. כמו כן לא הוגש תסקיר נגיעה עבירה או הצהרת נגעה עבירה.

4. ראיות וטענות המאשימה לעונש

המאשימה הגישה קריאיה גilioן רישום פלילי של הנאשם (תע/1), אשר על פרטיו לעמוד בהמשך. עם זאת אצין כבר עתה, כי המאשימה טענה שבгин הרשעה קודמת תלוי ועומד נגד הנאשם עונש מאסר על תנאי בר הפעלה, אלא שבהמשך הדרך הוביל שלא כך הדבר (ראו - החלטה מיום 7.5.24, שבעקבותיה לא הגישה המאשימה דבר). כמו כן הגישה המאשימה קריאיה כתוב אישום שהוגש באותה פרשה נגד Ultra הנזcker לעיל (תע/2), הودעה על הסדר טיעון במסגרתו הודה Ultra בביצוע עבירה של סיווע לניסיון שוד (תע/2), וכן גזר דין לפיו אימץ בית המשפט את העונש המoscם לו טענו הצדדים, וגזר על Ultra 9 חודשים מאסר בפועל (תע/3).

5. במסגרת טיעוניה עמדה באת כוח המאשימה על הנסיבות שמקנות לעבירות שביצע הנאשם חומרה יתרה - תכנון מוקדם, ביצוע בחבורה, ה策iedadות בנשך ושימוש בו באזר מגורים ועוד. באת כוח המאשימה טענה כי עובדות כתוב האישום מלמדות על חלקו הדומיננטי של הנאשם בקשרת הקשר ובישומו. באת כוח המאשימה טענה כי לנוכח העובדה שנורו מהנשק יריות הרי שהמדובר שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות הוא נזק חמור. בהסתמך על

פסקה שהגישה טענה באת כוח המאשימה, כי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם על 5 עד 7 שנות מאסר, וכי לנוכח העובדה של ממש שאין קשרו בביצוע העבירה, למעט הודהתו של הנאשם, ראוי לגורר עליו עונש של 6 וחצי שנות מאסר. באת כוח המאשימה הדגישה, כי במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהמאסר המותנה שייגזר על הנאשם יכול גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

6. ראיות וטענות הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הגיע לראיה לעניין העונש את גזר הדין שניתן נגד הנאשם בתיק קודם (נע/1), זאת על מנת להוכיח כי לא תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה. כאמור לעיל, המדינה לא חולקת עוד על טענה זו. כן הגיע ב"כ הנאשם תדף ידיעה חדשה בנוגע לדבר הירצחו של אחיו הגדל של הנאשם בשנת 2021 (נע/2).

בטיעונו טען בא כוח הנאשם, כי גם שבכתב האישום נאמר כי הנאשם היה מודע לנשך שנשא עמו אחד מהאחרים, הרי שאין טענה לפיה הנאשם היה מודע לכך שהאחר יעשה שימוש בנשך במהלך ביצוע עבירות הסחיטה. יאמר כבר עתה, כי דין טענה זו להידחות. הנאשם הודה בביצוע בצוותא של עבירות נשאת ונשך וירי מנשך, למורת שלא הוא נשא את הנשך ויריה בו בפועל, ומכאן שהוא מוחזק כמו שהיא שותף בנשאת הנשך וביריה שבוצע ממנו, וממילא הוא מוחזק כמו שהיא מודע מראש לאפשרות שיעשה שימוש בנשך במהלך הסחיטה.

בא כוח הנאשם טען, כי הנזק שצפו היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה איננו חמור כפי שטען המאשימה, כיון שהנאים וחבריו בקשרו **"שהסחיטה תתגשם, ואין זה נכון שהוא יקפח את חייו והסחיטה לא תתגשם"** (עמ' 11 ש' 17-18).

בא כוח הנאשם טען, כי מישוקלים הנוגעים לאחדות הענישה יש להביא בחשבון כי על יעלא שהורשע בעבירה של סיוע לניסיון שוד מזוין נגזר עונש קל של 9 חודשים מאסר.

בא כוח הנאשם טען, כי יש להבחן בין עניינו של הנאשם שלפניו לבין הנסיבות שהתקיימו באירועים מושא פסק דין אליהם הפניה המאשימה.

בא כוח הנאשם טען, כי הנאשם עצור עד תום ההליכים במשך תקופה ארוכה בשל טעות שנעשתה בתחילת הדרכו בכך שיויחסה לו הרשעה קודמת בעבירות סחר בנשך שלא הוא ביצע אלא דודו.

במישור הנסיבות שאין קשרו בעבירה הפנה בא כוח הנאשם להודהתו של הנאשם, ולנסיבות הטרגיות של רצח אחיו הגדל של הנאשם, אשר גרם למשבר גדול אצל הנאשם ובני משפחתו. בא כוח הנאשם ציין, כי משפחתו של הנאשם כועסת מאוד על כך שהוא ביצע את העבירות, ציין כי בשל כך אביו של הנאשם לא דבר עמו ולא הגיע לדיוונים עד לדין האחרון של שמיית הטיעונים לעונש.

בסיכוםו של דבר טען בא כוח הנאשם, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על 28 עד 60

עמוד 3

חודשי מאסר.

7. דברי הנאשם ואביו

בסיום שמיית הטיעונים לעונש השמייע אביו של הנאשם מספר דברים. האב הביע צער בשמו ובשם משפחתו על העבירות שביצע הנאשם. האב ציין כי את העבירות ביצע הנאשם על רקע כעסו על הירצחו של אחיו. לדברי האב הנאשם מתחרט על מעשיו. אביו של הנאשם ביקש כי בית המשפט ירחם על הנאשם על רקע קשריו הטובים עם ילדיו של אחיו המנוח.

גם הנאשם השמייע דברים קצרים בסיום שמיית הטיעונים לעונש. הנאשם אמר כי הוא מצטער ומתחרט "על מה שהוא", והוא ביקש את רחמי בית המשפט בעבר ילדי אחיו.

ימים ספורים לפני מתן גזר הדין הגיע ב"כ הנאשם הודהה בשמו של הנאשם, בה הוא ציין כי בשיחותיו עם הנאשם לאחר שמיית הטיעונים לעונש ביקש ממנו הנאשם להביא לידיית בית המשפט את רגשות צערו הרב על מעשיו ואת שאיפתו העזה לעלות על דרך של שיקום.

דין והכרעה

8. מתחם העונש ההולם - הערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, והענישה הנוגעת

במקרה זה העבירות העיקריות שביצع הנאשם - סחיטה באימה וUBEIRUT_NASHK - הן עבירות חמורות, שכל אחת מהן פוגעת קשה בערכיהם מוגנים חשובים.

בכל הנוגע לעבירות הנשקל, ההחלטה עדמה לא פעם ולא פעמים על סכנות של עבירות אלו לשלם הציבור, ועל הענישה המחייבת המתיחסת לכך:

"UBEIRUT_NASHK מצויות על סדר יומו של בית משפט זה דרך שגרה. עובדה זו מהוות השתקפות של תМОנות האלימות והפשיעה בנשקל הגואה בחברה הישראלית, ובחברה הערבית בפרט; של תМОנות הקורבנות מעבירות הנשקל המציגת גידול מיידי שנה; ושל רמת האכיפה בכל המתייחס להחזקת נשקל לא חוקי. כבר תואר כי המצב הגיע לכדי מצב חרום לאומי. על רקע זה, ניכרת בפסקה מגמה של הקשה מדיניות הענישה בעבירות נשקל, תוך מתן משקל מרכזית לשיקול של הרעתה הכללית ענישה זו כוללת לרוב עונשי מאסר ממושכים לרייצוי בפועל, המושתטים גם על נאים צעירים נעדרי עבר פלילי... למגמה זו ניתן, כמובן, ביטוי סטטוטורי בתיקון מס' 140 לחוק העונשין, בו נקבע כי העונש שיושת על עברייני נשקל לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם החלטת בית המשפט מטעמים מיוחדים שיישמו להקל בעונש.... אף שהתיקון אינו חל

בעניינו, יש בו כדי לשקף את רצון המחוקק להחמיר בענישת עברייני הנשך....

הנאשימים הורשוו בעבירה של נשאה והובלת נשך. בהתיחס לעבירה זו נקבע, כי זו נועדה להגן על ערך חי האדם, שלמות גופו ונפשו, ולקדם שמירה על הסדר הציבורי ועל אורח חיים תקין, שלו ובתו.... כן הודגש כי עבירה זו, גם שאינה כוללת ירי בנשך, היא בגדיר "הסנוונית הראשונה, בואה מעשה חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה" (שם, שם). בפסקה מן העת האחズונה ביקש בית משפט לחתם סימנים בעבירה זו בקובען, על יסוד רמת הענישה שנקבעה בפסקתו של בית משפט זה, כי ככל מתחם ענישה ראוי לנאשם בגין עבירה של נשיאת נשך חמם במרחב הציבורי, נע בין 30 ל-42 חודשים מאסר בפועל. כן נקבע כי "באיין נסיבות מיוחדות לחומראו או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על הנאשם אמרור עונש של 36 חודשים מאסר לריצוי בפועל" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (14.9.2022)), וכי "מאסר בפועל בסביבתן של שלוש שנים הולם הובלת נשאה חד-פעמית של נשך" (ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, **פסקה 13 (28.7.2022)**).

(ע"פ 7971/23 נגיד אגbaraiah נ' מדינת ישראל בפסקאות 11-12 (26.5.24)).

בית המשפט העליון אף הדגיש בפסקתו, כי חומרה יתרה גלומה בעבירות נשיאת נשך המבוצעות כחלק מתכנית עבריינית קונקרטית לביצוע ירי (ע"פ 6559/23 מדינת ישראל נ' חוסין חסארמה בפסקה 9 (2.6.24), להלן - **"ענין חסארמה"**). בית המשפט העליון עמד בענין חסארמה על הרצionario העונשי שעומד מאחריו העבירות של נשאה והובלת נשך - **"מדובר במשען הכננה שחומרתם בגין סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה אחד"** (שם, בפסקה 10) - ועל כך שבמקרים בהם נשיאת הנשך מהוות חלק מתכנית קונקרטית של ביצוע ירי, להבדיל מניסיאת נשך "סתם" אשר יוצרת סיכון כלל לציבור, ראוי כי העונש שייגזר על העברין ישקף נדבך נוספת נסף זה של חומרה (שם, בפסקה 11). דברים אלו יפים, מכוח קל וחומר, לעניינו אנו, בו בוצע בפועל ירי באמצעות הנשך לעבר רכבו של אדם בעודו נמצא בתוכו. אצין כי בענין חסארמה גזר בית המשפט העליון על המשיבים שהורשוו בגין ביצוע בצוותא של עבירות של נשיאת נשך, קשרת קשר, עבירות הקשורות ברכב, עבירה של שיבוש מהלכי משפט, עונש של 54 חודשים מאסר בפועל. יודגש, על כל המשיבים, השותפים לעבירות, נגזר באותו ענין עונש זהה.

בע"פ 4470/23 נזלי נ' מדינת ישראל (4.6.24), הדגיש בית המשפט העליון כי בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות של נשיאת נשך יש להביא בחשבון את השאלה האם לנדון יש הסבר תמים לנשיאת הנשך, למשל תחמושת שנשכח לאחר שירות מילואים, או שאין בכך הסבר תמים לנשיאת הנשך. באותו מקרה לא היהUPI המערער הסבר תמים כאמור והוא כה ברקע הדברים עמד **"סכוך מדם בין משפטו לבין משפטה אחרת שבמסגרתו נועשה**

שימוש בנשך חם (שם, בפסקה 13). בית המשפט קבע כי נסיבות אלה מחייבות החמרה בעונשה, זאת למורות שהיא מדובר במערער נעדר עבר פלילי שהורשע בעבירה של נשיאת נשך על יסוד הודהתו.

9. ברוח הפסקה האמורה הפנטה המאשימה בטיעונה לגור דין במסגרתם נגזרו עונשי מאסר חמורים על מי שהורשעו בעבירות נשך. הנה כך: בע"פ 2602/23 אבו ואדי נ' מדינת ישראל (7.11.23) נגזר על המערער שהורשע בביצוע ירי בנשך אחר שגרם לפציעה, עונשו של 54 חודשים מאסר; בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.22) הוחמר עונשו של המשיב שהורשע בעבירה של נשיאת נשך ובabayrot של הפרעה לשוטר ושהיה שלא כחוק, ונגזר עליו עונש של 28 חודשים מאסר, תוך שבית המשפט קבע כי: "מתחם העונשה הרגיל שראוי לקבוע לנואם בגין נשייה בלתי חוקית של נשך חם למרחב הצבורי נع בין 30 ל- 42 חודשים מאסר בין סrogate וברית... באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית המשפט יטיל על נואם כאמור עונש של 36 חודשים לRICTOI בפועל" (שם, בפסקה 16).

10. ב"כ הנואם הפנה לפסקה רבה, בכלל זה פסקי דין של בית המשפט העליון, במסגרת נגזרו עונשים נמוכים יותר בעבירות נשך. כך, בע"פ 20/1777 קבהא נ' מדינת ישראל (24.5.21) נגזר על מערער שהורשע בעבירות של קשרת קשר, סחיטה באוימים וסיווע לירוי באזור מגורים עונש של 9 חודשים מאסר לRICTOI בעבודות שירות (נאשם עם נסיבות חימם קשות שהיה מצוי בעיצומו של הליך טיפול אשר בדברי בית המשפט היה "תלי על בלימה"); בע"פ 1427/21 שווקי נ' מדינת ישראל (26.5.21) נגזר בבית המשפט המחוזי על המערער שהורשע בעבירה של נשיאת נשך, עונש של 37 חודשים מאסר בפועל, ובבית המשפט העליון נדחה ערעורו ונקבע כי העונש הולם. ב"כ הנואם הפנה גם לגור דין של אותו עלאא שנזכר בכתב האישום שלפני (ת"פ 23-01-73386 מדינת ישראל נ' עלאא יאסין (8.5.23)). עלאא הורשע בעבירה של סיוע לניסיון שוד ונגזר עליו בהמשך להסדר סגור, עונש של 9 חודשים מאסר. סבורני כי לא ניתן ללמידה לעניינו מגזר דין של עלאא, זאת חרף עקרון אחידות העונשה. הטעם לכך נعزيز בהבדל המשמעותי בין חלקו של עלאא בפרשה לבין חלקו של הנואם שלפני, ובהבדל המשמעותי בטיב וכמות העבירות בהן הורשע הנואם שלפני לעומת עלאא.

11. אשר לעבירת הסחיטה באוימים, בית המשפט עמד לא פעם על חומרתה של עבירה זו, ועל פניה הרצה בערכיהם המוגנים של שלום הציבור, בתחומו של הפרט והשמירה על זכותו להפעיל רצון חופשי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הנשקפת מעבירת הסחיטה באוימים, הפגיעה באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחוןנו, אשר מצדיקה הטלת עונשים חממים ללא פשרות.... עבירה

זו משבשת באופן חמור את מהלך חייהם התקין של הנשחטים וגורמת להם למצוקה, לכאב ולדאגה... מעצם טיבת של עבירות הסחיטה באוימים, היא יוצרת פגיעה קשה באוטונומיה של נפגע העבירה, אשר מעשי מוכפפים לרצונו של הסוחט.... פוטנציאל הנזק שועלול להיגרם כתוצאה מעשיהם אלו הוא אףօ עצום".

(ע"פ 5052/22 **ז'אנה סזונוב נ' מדינת ישראל** (11.1.23)).

לגביו רמת הענישה הנוגעת בעבירות של סחיטה באוימים נפסק לאחרונה כי:

"עוינוי המאסר אשר מוטלים ברגיל בגין מעשים בודדים של סחיטה באוימים נעים בין שניים ושלוש שנים (ראו: עניין מהרי וכן ע"פ 3791/18 לוי נ' מדינת ישראל (2.10.2018)) - זאת, כאשר העונש המרבי שקבע החוק בדין סחיטה באוימים לפי סעיף 428 רשा לחוק העונשין עומד על 7 שנות מאסר".
(ע"פ 3184/24 **מדינת ישראל נ' אמל מלאק** פסקה 17 (29.5.24)).

12. הפגיעה שפגע הנאשם בערכיהם המוגנים על ידי עבירות הנشك והסחיטה חמורה, זאת לנוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אותן אסקור להלן.

13. מתחם העונש ההולם - הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

את העבירות העיקריות - עבירות הנشك וUBEIRAT HESCHITA - ביצע הנאשם בחבורה. לעבירות שביצעו הנאשם קודם תכנון מפורט, החל מהתיקבות הנאשם והאחרים ייחדי לשם קשירת הקשר לביצוע העבירה, עובר לה策ידות בכל רכב ושינוי לוחית הזיהוי שלו, וכלה בה策ידות באקדח ובכיסויים לפנים ולידיים. הנאשם והאחרים אף דאגו לקבל "מודיעין" בזמןאמת לגבי הגעת המתлонן למקום בו תכננו לבצע את העבירות. הנאשם והאחרים גם הפגינו נחישות חסרת מעוצרים לבצע את העבירות. הם המתינו בסבלנות להגעת ה"מודיעין" ברגעו למתлонן, לאחר מכן הם המתינו לו בסבלנות בchnerה הסמוכה לצומת בה בוצעה העבירה, ובדרךם לבצע את זמםם הם לא היסטו לעקוף קו הפרדה רצוף ולנסוע נגד כיוון התנועה, זאת כדי לחסום את דרכו של המתлонן. התכנון והחישות האמורים מביאים את עבירת נשיאת הנشك שביצעו הנאשם בגדיר אותם מקרים חמורים במיוחד בהם רק שכן הסבר תמים לנשיאת הנشك (עניין גזאלי הנ"ל), אלא שנשיאת הנشك נעשתה חלק מתכנית עברינית קונקרטית (עניין חסארמה הנ"ל), תכנית שבעניןנו אף הוצאה לפועל במלואה בפרק שבוצע ירי מהנשק).

מן האמור בכתב האישום עולה כי חלקו של הנאשם במיזם העבריני היה מרכזי, והוא בוודאי לא נפל מחלקו של האחרים. הנאשם זה שה策יד ברכב לkrarat ביצוע העבירה, הוא זה ששינה את לוחית הזיהוי של הרכב, והוא זה אשר הוציא לעלאא סכום כסף על מנת שיספק לחבורה כל רכב אחר, שכונראה התאים יותר לתכניתה (ס' 4 לכתב האישום). הנאשם הוא זה שגם נתן הוראות לעלאא לפני ביצוע העבירה (ס' 4 לכתב האישום) ולאחר ביצועה (ס' 9-10).

לכתב האישום). לנוכח חלקו המרכזי של הנאשם בביצוע העבירות אין מקום לחת משקל של ממש לקולא לעובדה שלא הוא זה שהחזיק בפועל באקדח ונשא אותו, ושלא הוא זה אשר ירה באקדח. ויזכר, בסעיף 5 לכתב האישום הובהר כי הנאשם היה מודע לכך ששותפו למזימה נשא עמו אקדח.

הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה הוא נזק גוף חמור ואף קטלני חילתה, הן למתلون הן לאחרים שהיו בזירת העבירה. כעולה מכתב האישום, שותפו של הנאשם ירה מספר כדורים מהאקדח, זאת באזורי מגורים, כאשר מלבד המתلون היה באזורי הצומת טור של כלי רכב נוספים. הירי לא בוצע באוויר. תחילת בוצע הירי "**לעבר הרכב מחרך קצר**" (ס' 7 לכתב האישום), ולאחר מכן נורו שני כדורים נוספים "**לעבר המתلون**", תוך ששאחד ה כדורים פגע בחלקו האחורי התיכון של רכב המתلون (ס' 8 לכתב האישום). אכן, אין בכתב האישום טענה לפיה ביקשו הנאשם ושותפיו לפגוע בנאשם באמצעות הירי, ברם אפשרות הפגיעה בנאשם או בניו שהיו בסביבתו הייתה ממשית לגמרי, ועובדת זו מהוות נסיבה לחומרה. עם זאת, כניסה מקילה במעט יש להביא בחשבון את העובדה שהלהקה למעשה לא נגרם כל נזק גוף כתוצאה מהירוי, אלא נזק רכוש בלבד, שאין טענה בכתב האישום לפיה הוא ממשותי במיוחד.

המניע לביצוע העבירות מתואר בסעיף 1 לכתב האישום. הנאשם ושותפיו בקשו לשבוט את המתلون "**על רקע כספי**". מניע זה אף מוסיף חומרה למשמעו של הנאשם.

ביתר הנسبות המנויות בסעיף 40ט(א)(6) ואילך לחוק העונשין אין כדי לשנות את תමונת הדברים, לא לקולא ולא לחומרא.

14. לנוכח כל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתך לריבוי העבירות שביצע הנאשם, סבורני כי במקרה שלפניי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם על 4 עד 7 שנות מאסר בפועל, בצויר עונשים נלוויים.

15. העונש המתאים

לזכות הנאשם יש לזכור את הودאותו במיחסו לו, אשר חסכה מזמןה של המאשימה ומזמןנו של בית המשפט. המאשימה ציינה בטייעונה לעונש, בהגינותה, כי לנוכח העובדה שכותב האישום כולל עשרות עדים הרי שמשפטו של הנאשם היה צפוי להימשך זמן רב. במצב דברים זה ניתן להודהה משקל של ממש לקולא בגין רצח עונשו של הנאשם, ומובהר בזאת כי אל מלא ההודאה היה נגזר על הנאשם עונש חמור ממשותית מזה שייגזר עליו.

עם זאת, אל מול הودאותו של הנאשם ניצבת העובדה שהוא לא סייע לרשויות החוק בהבאת כל המעורבים בפרשה לדין. אילו היה מסיע בכך הנאשם אליו היה מקום להביא שיקול זה בחשבון לקולא במסגרת קביעת עונשו בתוך המתחם.

עוד יש להביא בחשבון לצד החובה, את עברו הפלילי של הנאשם. הנאשם הורשע ביום 19.4.2019 בבית המשפט המחוזי לנוגע בעבירות של ייצור נשק, נשיאת נשק והצתה, זאת בגין שני אירועים

בهم יחד עם אחרים הוא הclin בקבוקי תבערה ויודה אותם על בית חולים הדסה הר הצופים. בגין עבירות אלו נדון הנאשם ל-20 חודשים מאסר בפועל (נע/1). לנายนם גם הרשעה קודמת מיום 16.7.16, בבית משפט השלום לנער, בעבירות של התפרעות, ניסיון תקיפת שוטרים ועוד, בגיןה נגזר עליו עונש של 2 חודשים מאסר בפועל. חרב עוני המאסר שנגזרו על הנאשם הוא ביצע את העבירות הנוכחות, דבר מהחייב התייחסות עונשית הולמת.

מעבר לאמור אין עוד נסיבות מקרים שראוי לזקוף לזכות הנאשם. במצב דברים זה יש מקום את עונשו של הנאשם בשליש האמצעי של מתחם העונש ההולם.

16. לנוכח כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים שלහן:

- א. 62 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו של הנאשם לפ' רישומי שב"ס.**
- ב. 12 חודשים מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה נשך או עבירה של סחיטה באיזומים; 6 חודשים מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה אלימות נגד הגוף מסווג פשע; 4 חודשים מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה של חבלה בمزיד או עבירה של שינוי זהות של רכב בהן הוא הורשע לפני, או עבירה של שיבוש מהלכי משפט.**

הודיע לעיתו לעורר לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיון תשפ"ד, 04 ביולי 2024, בנסיבות הצדדים.